

Maria del Carme Girau, Joan Manuel Serrat, Maria del Mar Bonet, Isidor Marí, Lluís Llac i Raimon.

ARXIU

Múltiples i insòlites vocacions

En els seus inicis, la Nova Cançó va desvetllar, sortosament al meu entendre, ja que en aquells moments tot feia feix, múltiples i insòlites vocacions. Jo també m'hi vaig engrescar. Sense tenir cap coneixement de música, em vaig posar a compondre cançons, i amb quatre acords mal apresos de guitarra vaig empescar-me uns acompanyaments per tal de poder-les cantar. Calia fer-s'ho tot i jo seguia el camí més fressat. Vaig arribar fins i tot a actuar en públic una colla de vegades. D'aquella activitat en conservo un gratíssim record i un parell de cintes magnetofòniques que ara escolto amb una certa nostàlgia", escribia Miquel Martí i Pol, el 1976, en una nota redactada amb motiu de la primera edició d'*El llarg camí*, el segon volum de l'obra poètica completa que li va publicar Edicions del Mall.

Aquest fragment de Miquel Martí i Pol il·lustra molt bé l'elevat nombre de casos de personalitats dels Països Catalans que, a partir de l'inici de la dècada dels seixanta, van decidir començar una carrera com a cantants en solitari o formant part de

grups, sovint amb la voluntat de fer un acte de servei al país, que necessitava normalitzar-se culturalment a través d'activitats veritablement populars fetes en la llengua autòctona, i sense l'afany de professionalitzar-s'hi. A mig camí d'aquest esperit militant i de la necessitat d'expressar-se inherent a una personalitat artística que començava a afermar-se amb força, van sorgir, en el panorama del que llavors se'n va dir la "nova cançó", veus que de mica en mica van anar desapareixent de l'escena musical, però que més tard hem pogut retrobar a través d'altres manifestacions artístiques o culturals, en el sentit més genèric. És el cas, per exemple, de poetes com Miquel Martí i Pol o Anton Carrera; de cineastes com Francesc Burull; de sociòlegs com Salvador Cardús; de periodistes com Pere Oriol Costa, Josep Maria Sòria o Gabriel Jaraba; de pintors com Font Sellabona, En Mates o Carles Barranco; d'actors com Josep Maria Flotats, Carme Callol, Sílvia Munt, Miquel Cors, Oriol Tramvia, Joan Crosas, Miquel Murga o Jordi Pujol; de gastrò-

noms com Pere Tàpies; de filòlegs com Isidor Marí; de pseudofilòlegs com Lluís el Sifoner; d'humoristes com Eugeni; de sexòlegs com Rafael Xambó; de radiofonistes com Salvador Escamilla o Toni Moreno...

Un cas a banda, per la seva importància com a plataforma aglutinadora i de descoberta de nous talents, el constituïria el grup Els Setze Jutges, integrat per setze components, la major part dels quals van abandonar l'activitat de la cançó en acabar-se la dècada dels seixanta. Aquest any es compleix, precisament, el trentè aniversari del primer recital d'Els Setze Jutges, que va tenir lloc al CICF de Barcelona el 19 de desembre del 1961. Per celebrar-ho, s'han programat actes de commemoració a Prada de Conflent (el Conflent) –el dissabte 24 d'agost, dins la Universitat Catalana d'Estiu–, a Sant Boi de Llobregat (el Baix Llobregat) –el dijous 12 de setembre, dins l'Altaveu– i a Cassà de la Selva (el Gironès) –el dissabte 16 de novembre, dins les Festes de Cultura Popular Pompeu Fabra.

Xevi Planas